

D ů v o d y:

Stěžovatel upadá při svých vývodech do téže chyby, již se dopustil již soud procesní, směřuje otázku příslušnosti z otázkou opodstatněnosti žalobního nároku, a brání se příslušnosti okresního soudu důvody, které mají význam teprve pro rozhodnutí ve věci samé. Podle §§ 49 čis. 5 a 83 j. n. patří všechny spory ze smluv nebo poměrů pachtovních mimo spory o trvání pachtovní smlouvy a o zaplacení pachtu před soud okresní, v jehož obvodu jsou pachtované nemovitosti. Tato příslušnost platí i pro spory o náhradu škody z porušení pachtovní smlouvy. Takovým, před okresní soud náležícím sporem o náhradu škody jest také spor souzený, neboť právním důvodem žaloby bylo, že žalovaný porušil závazek uložený mu pachtovní smlouvou, by ponechal určité pozemky v držení a užívání žalobce až do sklizně v roce 1926. Obrana, že pachtovní poměr zanikl již před tím, než se žalovaný dopustil jednání, v němž žaloba spatřuje porušení smlouvy, týká se již věci samé. Tvzení, že sám žalobce dodatečně prohlásil, že žaluje z obohacení, jest v rozporu se spisy, neboť žalobce prohlásil v přípravném spise ze dne 18. února 1930 pouze, že žaluje o náhradu škody, zaviněné tím, že žalovaný prodal pozemky třetím osobám s užitky od 1. ledna 1926, ač věděl a musil vědět, že znemožňuje žalobci sklizeň zasetého jetele. Na žalobním důvodu nebylo tímto prohlášením nic změněno.

Čís. 10244.

Okresní správní komise nemá způsobilosti býti stranou ve sporu. Označení strany ve sporu lze opravit, byla-li jen zřejmým omylem označena okresní správní komise místo okresu.

Odvolací (dovolací) lhůta běží pro vedlejšího intervenienta ode dne, kdy byl rozsudek doručen straně, k níž vedlejší intervenient přistoupil. Lhostejno, že byl rozsudek doručen i vedlejšímu intervenientu. Útraty ve věci hlavní nelze přisouditi proti vedlejšímu intervenientu.

Pokud ručí podnikatel lázní za sklouznutí v basenu, jenž nebyl opatřen zábradlím.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1410/29.)

Žalobce, uklouznuv v lázních, se těžce poranil. Lázně byly majetkem revírní rady v K., jež je propachtovala okresní správní komisi v F. (správně okresu v F.). Žalobní nárok proti obecní správní komisi v F., k níž jako vedlejší intervenientka přistoupila revírní rada v K., uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c i soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl po právní stránce v důvodech: Místním ohledáním a posudkem znalce jest prokázáno, že jde o kombinované lázně pro koupele nohou a sprchové, jichž nádrže (baseny) jsou čtverhranné 90 cm do čtverce, se stěnami betonovými, asi 15—17 cm vysokými, s hranami — stěnami dovnitř zatočenými,

dosti ostrými, jichž betonové dno již mokrem se stává kluzkým. Posudkem znalce jest dále prokázáno, že zákonných předpisů o technickém vypravení lázní není, že zařízení lázní jest potud vadným, že mezi jednotlivými nádržemi (baseny) nejsou držadla, by se koupající při smeknutí se na hladkém dnu basenu mohl zadržeti a že by se byl úraz nestal, kdyby držadla tu byla, nebo že by při nejmenším úraz byl značně zeslaben. Posudek znalce jest určitý a jasný, takže soud první stolice právem na něm založil své zjištění. Ze zjištění toho vyplývá, že žalobcův úraz jest v příčinné spojitosti s opomenutím tohoto zařízení. Tím, že by mezi jednotlivými basenami (nádržemi) byla upevněna držadla, nestaly by se lázně luxusními, neboť nejde o opatření luxusní, nýbrž jen o opatření nutné. Výtky, že znalec má na zřeteli lázně luxusní ve světovém lázeňském místě Mariánských Lázní, jest proto neodůvodněna. Okolnost, že žalovaná vyhověla podmínkám, jmenovitě zdravotně policejním jí výměrem č. 2 okresním politickým úřadem uloženým a že lázně (jejich provoz) byly úřadem schváleny, nemůže žalovanou sprostí viny. Žalovaná při náležité opatrnosti (§ 1297 obč. zák.) mohla se přesvědčiti o kluzkosti broušeného a skleněného dna basenu při používání sprchové koupele a o potřebě vhodného opatření, buď připojením držadel mezi jednotlivými basenami, nebo položením kokosové nebo dřevěné rohožky na dno basenu proti případným úrazům. Neučinila-li tak, jest v tom bezprávné opomenutí a její zavinění.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání vedlejšího intervenienta, zamítl návrh žalobců, by vedlejšímu intervenientu byla uložena náhrada útrat dovolací odpovědi na dovolání vedlejšího intervenienta; dovolání žalované okresní správní komise (správně okresu F.) nevyhověl.

D ů v o d y:

Okresní správní komise, která jest označena jako žalovaná, nemá způsobilosti býti stranou a tudíž ani procesní způsobilosti. Není nositelem majetkových práv, nýbrž podmětem těchto práv jest okres. Pachtovní smlouvu mohla okresní správní komise ujednati jen jako orgán okresu jeho jménem, nikoliv vlastním jménem pro sebe. Smluvní stranou byl v pravdě okres, což žalovaná v žalobní odpovědi sama přiznává a patrně jen omylem jest ve smlouvě uvedena jako pachtýřka okresní správní komise. Tato sama uznává, že žalobní nárok čelí v pravdě proti okresu, neboť opravila plnou moc právního zástupce, v níž původně jako zmocnitele uvedla sebe a své právní nástupce, v ten rozum, že jako zmocnitele označila okres F. Ježto tedy jen zřejmým omylem byla okresní správní komise místo okresu F. označena jako žalovaná strana, bylo označení žalované strany opraveno.

Žalobce právem uplatňuje v dovolací odpovědi na dovolání vedlejší intervenientky, že toto dovolání jest opožděné. Dovolací lhůta běží i pro vedlejšího intervenienta ode dne, kdy odvolací rozsudek byl doručen straně, k níž vedlejší intervenient přistoupil. Správnost tohoto názoru plyne z předpisu § 414 třetí odstavce c. ř. s., podle něhož jest rozsudek

doručiti každé straně. Vedlejší intervenient není — mimo případ § 20 c. ř. s., o který však nejde — stranou ve sporu, nýbrž jen účastněnou třetí osobou a nemá proto nárok, by mu rozsudek byl doručen. V souzeném případě jest proto počítati dovolací lhůtu ode dne 15. dubna 1929, kdy rozsudek byl doručen žalované, tak že do dne podání dovolání vedlejší intervenientkou na poštu 24. června 1929 tato lhůta dávno již prošla. Nezáleží na tom, že rozsudek odvolacího soudu byl také doručen vedlejší intervenientce. To se stalo neprávem a proto nemůže to míti na její procesuální práva žádný vliv a nemůže tím býti prodloužena dovolací lhůta, podle § 505 druhý odstavec c. ř. s. neprodlužitelná. Dovolání vedlejší intervenientky bylo tudíž podle §§ 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. odmítnouti. Poněvadž žalobce v dovolací odpovědi na toto dovolání vytkl jeho opožděnost, byla dovolací odpověď účelná pro obranu práva (§§ 507 první odstavec, 41 c. ř. s.). Ale žalobce žádá náhradu těchto útrat na vedlejší intervenientce a tomuto návrhu nelze vyhověti. Neboť jde o útraty ve věci hlavní a podle zásady § 41 c. ř. s. jest jen strana podlehnuvší povinna hraditi druhé straně útraty, nikoliv vedlejší intervenient, za jehož procesní úkony v té příčině odpovídá strana.

Žalovaná uplatňuje dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 c. ř. s.

Po právní stránce odkazuje se dovolatelka na důvody rozsudku odvolacího soudu, ježto dovolání opakuje v podstatě jen námítky, obsažené ve spise odvolacím, které odvolací soud případně vyvrátil.

Čís. 10245.

S Rakouskem není dohody o vzájemném uznání soudně potvrzeného vyrovnání.

Soudní vyrovnání, potvrzené rakouským soudem, nemá účinku pro Československo, leč že se československý věřitel účastnil vyrovnání potvrzeného rakouským soudem.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1465/29).

Žalobě proti vídeňské firmě o zaplacení peněžitých pohledávek procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl, ježto v době rozsudku prvního soudu bylo právoplatně potvrzeno vyrovnání o jmění žalované, vedené u obchodního soudu ve Vídni. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čis. 4 c. ř. s., jest opodstatněno. Žalovaná uznala zažalované pohledávky co do výše a co do původní splatnosti, ale namítla předčasnost žaloby a opřela tuto námítku o nesporné tvrzení, že o jejím jmění bylo vyhláškou obchodního soudu ve Vídni ze dne 29. října 1928 zahájeno vyrovnací řízení a že dne 15. ledna 1929 bylo uzavřeno mezi ní a jejími věřiteli soudní vyrovnání, podle něhož obdrží věřitelé